

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/64/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716204972
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6716204972.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členov senátu JUDr. Petra Kvietka a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu: K. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX/XXX, S., zast. Mgr. Alenou Gregorovou, advokátkou, so sídlom Horná 54, Banská Bystrica, IČO: 42 186 307, proti žalovanému: Provident Financial, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava 2, IČO: 35 805 731, zast. De minimis, spol. s r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Lovinského 22, Bratislava, IČO: 36 868 949, o zaplatenie 888,96 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 12C/98/2016-106 zo dňa 08. novembra 2016 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok). Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému 100 % trov konania (druhý výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že dňa 03.04.2014 strany sporu uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 570891220 spolu so Zmluvou o zabezpečení splátok úveru a Zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.03.2015 č. 611482389 spolu so Zmluvou o poskytnutí služby komfort. Súd prvej inštancie mal za to, že konečná splatnosť bola dohodnutá keď v poslednom týždni 60-tej splátky je určená konečná splatnosť zmlúv o úveroch. Splátky úveru s úrokovou sadzbou boli podľa súdu prvej inštancie riadne dohodnuté. Ďalej uviedol, že zmluva o zabezpečení splátok úveru a zmluva o poskytnutí služby komfort sú akcesorickej povahy k zmluvám o úvere, nie sú podmienkou získania úveru. Podľa súdu prvej inštancie obidve obsahujú ustanovenia o predmete zmluvy, o jeho cene, sú vyjadrené určite, jasne, zrozumiteľne, je z nich zrejmé aká je odmena za doplnkovú službu, ako aj to za čo sa táto platí, v čom spočíva podstata tejto služby, ktorú žalobca riadne užíval. Na záver súd prvej inštancie konštatoval, že všetky štyri zmluvy obsahujú zákonné náležitosti a sú v súlade s platným právnym poriadok Slovenskej republiky. Žalovaný teda nikdy neprijal od žalobcu žiadne plnenie, ktoré by nezodpovedalo ich písomnej dohode, teda relevantnému právnemu titulu.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z.. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte len „CSP“) tak, že priznal úspešnému žalovanému nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní žalobca poukázal, na skutočnosť, že zmluvy o poskytnutí úverov neobsahujú náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia jednotlivých zmlúv. Obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú len údaj, že úver sa poskytuje na dobu 60 týždňov. Určovať trvanie zmluvy v týždennom časovom

intervale je podľa žalobcu zavádzajúce, nakoľko spotrebiteľ z uvedeného nevie určiť presný termín konečnej splatnosti úverov. Podľa žalobcu žalovaný v zmätočných zmluvných ustanoveniach, ktoré sú predpripravené žalovaným, je uvedenie údajov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzavretia zmlúv o spotrebiteľskom úvere nevyhnutné. Žalobca ďalej uviedol, že okresný súd nevykonal navrhovaný výsluch žalobcu. Žalobca nemal možnosť súdu vysvetliť postup uzatvárania zmlúv, či mu bol jednoznačne vysvetlený obsah podpisovaných zmlúv, kto zmluvy vypíňal, či mal ako spotrebiteľ reálny záujem na podpise doplnkových služieb k zmluvám o úveroch a podobne. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že zmluva o zabezpečení splátok a zmluva o poskytnutí služby komfort sú absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko obsahujú neprimeranú odmenu. Žalobca má za to, že dostatočne preukázal, že medzi ním a žalovaným vznikol právny vzťah z bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil vo výške rozdielu žalovaným poskytnutých súm a žalobcom zaplatených súm, nakoľko zmluvy o spotrebiteľských úveroch sú bezúročné a bez poplatkov a doplnkové zmluvy sú absolútne neplatné pre ich rozpor s dobrými mravmi.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril, pričom poukázal na absenciu odvolacieho dôvodu a vzhľadom na to mal za to, aby odvolací súd odvolanie žalobcu podľa § 386 písm. d) CSP odmietol. V súvislosti s termínom konečnej splatnosti žalovaný uviedol, že aj túto náležitosť výslovne vo svojej adhéznej zmluve o spotrebiteľskom úvere vyjadril a tento termín vždy uviedol v presnom časovom formáte, pričom vzhľadom na absenciu predného zákonného určenia zvolil žalovaný formát, ktorý je podľa jeho skúseností pre jeho zákazníkov najvhodnejší pre pochopenie, predstavu aj zapamätanie. Žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016. V súvislosti s rozpisom splátok úveru rozhodol okresný súd tiež v súlade s právnou úpravou a s rozhodovacou praxou, ktorá nikdy ani takýto nedostatok adhéznej zmluvy o spotrebiteľskom úvere používanej žalovaným nevytkla a to práve z dôvodu, že obsahuje výšku úveru, úrok vyjadrený ročnou úrokovou sadzbou ako aj presnou finančnou kvantifikáciou úroku, výšku jediného poplatku, t. j. poplatku za garantovanú službu, celkovú dlžnú sumu, ktorú má zákazník na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanému vrátiť a ktorá je tvorená súčtom úveru a celkových nákladov, počet týždenných splátok, ktorými zákazník splatí celkovú dlžnú sumu a výšku jednotlivých týždenných splátok. Žalovaný ďalej uviedol, že zmluvy o doplnkovej službe t.j. zmluva o zabezpečení splátok ako aj zmluva o poskytnutí služby komfort sú dobrovoľné doplnkové služby. Vzhľadom k tomu, že zmluvy o doplnkových službách nie sú podmienkou získania úveru, odmena za túto službu sa ani nezapočítava podľa zákona o spotrebiteľských úveroch do RPMN. Podľa žalovaného žalobca neuvádza jediný dôvod, prečo by zmluvy o doplnkovej službe mali byť neplatné. Pokiaľ žalobca vyčítal okresnému súdu, že nevykonal jeho výsluch žalovaný uviedol, že výsluch žalobcu nebol navrhnutý v žalobe, replike a na jedinom pojednávaní konanom dňa 8. novembra 2016 na okresom súdu, ktorého miestnu príslušnosť si zvolil samotný žalobca a na ktorom sa žalobca bez ospravedlnenia nedostavil, bol jeho výsluch navrhnutý jeho právnym zástupcom až v záverečnej reči. Žalovaný navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril. Podľa žalobcu odvolanie obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 363 CSP vrátane odvolacích dôvodov ako aj odvolacieho návrhu. Odvolacie dôvody sú podľa neho obsiahnuté v častiach I., II. a III. odvolania a odvolací návrh je uvedený v časti IV. odvolania. Pokiaľ sa žalovaný obracal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/15 z 9.11.2016 žalobca uviedol, že Súdny dvor vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Poukázal aj na skutočnosť, že zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice 2008/48/ES č. 2008/48 v prospech spotrebiteľa. K zmluvám o doplnkových službách žalobca uviedol, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a nevyplýva z nich žiadne adekvátne protiplnenie zo strany žalovaného v prospech žalobcu za čo by mal zaplatiť neprimerane vysokú odmenu. Preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka považoval zmluvy o doplnkových službách za absolútne neplatné pre rozpor so zákonom a pre rozpor s dobrými mravmi. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril. Žalovaný uviedol, že nenamietal, že by žalobca svoje odvolanie neodôvodnil, ale namietal, že neuviedol žiadny zákonný odvolací dôvod a preto nie je vlastne ani čo odôvodňovať a čím sa zaoberať. Zmluvné ustanovenie, že termín konečnej splatnosti úveru je 7. deň 60 týždňa po dni uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemá podľa neho iný význam

ako naplniť právne a len zákonnú požiadavku podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto o absencii tejto zákonnej náležitosti nemožno vôbec hovoriť. V súvislosti s argumentáciou žalobcu ohľadne náležitosti uvedenej pod písm. k) citovaného zákona, žalovaný uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by žalovaný postupoval tak ako to žiada žalobca, nie je zrejmé, na základe akého zákonného ustanovenia by spotrebiteľ vlastne vedel aká vysoká je jeho celková splátka spotrebiteľského úveru. Žalobca uviedol, že smernica 2008/48 obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia sa od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve. Ďalej žalovaný uviedol, že zmluvy o doplnkových službách sú klasické synalagmatické kontrakty a aj žalobca tvrdil, že takéto zmluvy sú neplatné, tak si žalovaný dovoľil upozorniť na zrejmé opomenutie synalagmatickej reštitúcie podľa § 157 Občianskeho zákonníka zo strany žalobcu. Pokiaľ teda žalobca podľa žalovaného považoval akúkoľvek adhéznú zmluvu za neplatnú musel vyjadriť vzájomný synalagmatický vzťah, teda vzájomnú podmienenosť každého plnenia, ktoré je jedna strana povinná vrátiť druhej strane. Nakoľko žalobca takúto podmienenosť plnenia v žalobnom návrhu nevyjadril, potom podľa žalovaného vzhľadom na kontradiktórnosť sporového konania, je už len táto skutočnosť dôvodom na zamietnutie žaloby. Z vyššie uvedených dôvodov považoval žalovaný repliku žalobcu za nesprávnu a účelovú.

8. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

10. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

11. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu viazaný (§ 379 CSP; § 380 CSP), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

12. Medzi stranami zostala sporná skutočnosť, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 570891220 zo dňa 03.04.2014 a zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 611482389 zo dňa 23.03.2015 obsahujú jednu zo zákonných náležitostí zmluvy a vyžadovanú § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia sporných zmlúv, a to dobu trvania a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že termín konečnej splatnosti úveru predstavuje dojednanie v sporných zmluvách, podľa ktorého je konečná splatnosť úveru v deň splatnosti poslednej splátky, t.j. „siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy“. Žalobca s týmto názorom súdu prvej inštancie nesúhlasil a uvedené dojednanie nepovažoval za dostatočne určité. Po preskúmaní veci dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu je v tejto časti dôvodné. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem iného obsahovať dobu trvania a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Aj keď v tomto smere zákon výslovne nevyžaduje, aby zmluva obsahovala konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, musí však ísť o také vyjadrenie, ktoré spotrebiteľovi v každom okamihu umožňuje bez ťažkostí a s istotou dátum konečnej splatnosti úveru jednoznačne identifikovať. Sporný termín konečnej splatnosti úveru „siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy“ za taký odvolací súd nepokladá, pretože predovšetkým v okamihu uzavretia sporných zmlúv nebolo možné bez ťažkostí a s istotou hneď jednoznačne určiť konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru. Nakoľko v prípade sporných zmlúv o spotrebiteľskom úvere ide o spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli aj v tejto časti vopred naformulované zo strany žalovaného, táto skutočnosť musí ísť na ťarchu žalovaného. Odvolací súd preto na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že sporná zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 570891220 zo dňa 03.04.2014 a zmluva

o spotrebiteľskom úvere č. 611482389 zo dňa 23.03.2015 neobsahujú termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia sporných zmlúv.

13. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu smerujúcej do posúdenia náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd uvádza, že žalovanému ako dodávateľovi nič nebránilo uviesť konkrétne údaje o dni alebo dátume splatnosti tej ktorej splátky úveru a uviesť do zmluvy konkrétny údaj o dĺžke trvania zmluvy o úvere. Uvedené údaje nemožno z formulácie textu zmluvy bez ťažkostí pre bežného spotrebiteľa vyvodiť. Určenie splatnosti každej splátky odkazom na opisné určenie splatnosti prvej - „20. kalendárny deň po dni uzavretia zmluvy, splatnosť každej ďalšej splátky 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky“, nie je v záujme spotrebiteľa, od ktorého sa vyžaduje dodatočné úsilie, aby v záujme určenia splatnosti splátky sám správne vypočítal a označil deň, na ktorý pripadá splatnosť tej ktorej splátky. Použitá sporná formulácia v texte zmluvy bola v záujme dodávateľa, nie spotrebiteľa. Spotrebiteľ je nútený použiť pomôcku, napr. tabuľku splátok alebo si pri každej splátke vždy znovu vyhľadať a určiť dátum splatnosti predošlej splátky. Z dôvodu nezrozumiteľného označenia splatnosti splátok a konečnej splatnosti úveru, resp. údajov o dĺžke trvania zmluvy o úvere, je spotrebiteľ odkázaný, resp. je mu vnútené, aby s dodávateľom okrem úverovej zmluvy uzatváral aj ďalšiu zmluvu, ktorou sa spotrebiteľovi poskytuje platená služba na zabezpečenie vyberania splatných splátok úveru (zmluva o zabezpečení splátok úveru zo dňa 03.04.2014).

14. Odvolací súd je preto názoru, že napriek odkazu žalovaného vo vyjadrení na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/2015, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, je úver potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

15. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie že zmluva o zabezpečení splátok (č. I. 14 spisu) resp. zmluva o poskytnutí služby komfort (č. I. 12 spisu) sú v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

16. Podľa odvolacieho súdu sa javí, že ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov hotovostne inkasuje splátky spotrebiteľského úveru. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Dôvodom neprijateľnosti poplatku, je jeho netransparentnosť a nepríjemná výška, výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu. Uvedený poplatok sa svojim rozsahom približuje súčtu úrokov a administratívneho poplatku, pričom v niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Ak poplatok za zabezpečenie splátok úveru (poskytnutí služby komfort) podstatne a v rozpore s akoukoľvek logikou, nepríjemne prevyšuje náklad na doplnkovú službu, ktorej plneniu korešponduje, ide o exces pri používaní inštitútu poplatku.

17. Odvolací súd ďalej konštatuje, že odmena za tieto služby predstavuje niečo cez 50 % sumy úveru (za zmluva o poskytnutí služby komfort je odmena vo výške 338,04 Eur, pričom úver bol poskytnutý vo výške 600 Eur a za zmluvu o zabezpečení splátok úveru je stanovená odmena vo výške 515 Eur, pričom úver bol poskytnutý vo výške 1000 Eur, č. I. 7 - 14 spisu). V tejto súvislosti súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že predmetné dohody o zabezpečení splátok (poskytnutí služby komfort) úveru v časti ich odplaty nemožno považovať za rozporné s dobrými mravmi a svoj záver o rozpore týchto zmlúv s dobrými mravmi nedostatočne odôvodnil.

18. Nielen s poukazom na vyššie uvedené, ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že sa javí, že zo strany žalovaného sa jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Poplatky, spolu s úrokmi, ktoré požaduje žalovaný od žalobcu ako spotrebiteľa, prevyšujú spoločensky akceptovateľnú výšku. Takéto konanie žalovaného je však už obchádzaním zákona v zmysle ust. § 39 Občianskeho. Odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia súdov, v zmysle ktorých boli obdobné dohody vyhodnotené za uzatvorené v rozpore s dobrými mravmi (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/142/2016 zo dňa 08. 12. 2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/442/2016 zo dňa 21. 09. 2017, resp. neprijateľnými zmluvnými podmienkami napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/309/2017 zo dňa 15. 11. 2017).

19. Z uvedených dôvodov odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP) ani na jeho zmenu (§ 388 CSP).

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 SP).

21. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, nakoľko nárok je uplatnený zo spotrebiteľskej zmluvy, musí postupovať okrem iného aj v súlade s osobitnými ustanoveniami CSP (napr. § 292, 295, 298 CSP), pre svoje právne posúdenie si musí súd prvej inštancie zaobstarať zodpovedajúce skutkové zistenia v súlade so zákonom a to vzhľadom na charakter sporu aj bez návrhu (§ 295 CSP). Predmetom konania je zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú musí súd posúdiť podľa § 52 a nasl., OZ, ako aj preskúmať jej súlad so zákonom č. 129/2010 Z.z, zopakuje dokazovanie prečítaním sporných zmlúv o spotrebiteľskom úvere a vyhodnotí dodržanie obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie rovnako znovu posúdi zmluvu o zabezpečení splátok ako aj zmluvu o poskytnutí služby komfort v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie primerane odôvodní.

22. V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

23. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).